

РЕШЕНИЕ

№ 2959

гр. София, 02.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 03.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **2137** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Глава осма от Закона за министерството на вътрешните работи.

Делото е образувано по жалба, вх. № 5928/13.02.2023 г. от адвокат – пълномощник на А. С. В., против издадената от директора на Областна дирекция на МВР – С. ЗАПОВЕД № 517з-644/26.01.2023 г., с която на жалбоподателя – младши инспектор, старши полицаи в Група „Охранителна Полиция“ в Районно управление – К. е наложено дисциплинарно наказание „порицание“, за срок от една година.

Оспорващия не се явява. Представяван е от упълномощения адвокат, който: поддържа жалбата; не ангажира доказателства, различни от приложените в административната преписка; претендира възстановяване на разноски за водене на делото, съгласно списък; представя писмена защита.

Ответникът, посредством юрисконсулт: оспорва жалбата; заявява искане за юрисконсултско възнаграждение е възразява за прекомерност на претендираното адвокатско такова.

Доказателствата, представени от ответника и съставляващи административната преписка, приобщени по делото без оспорване, дават основание на Съда да приеме следното, по същество.

Поводът за образуване на процесното дисциплинарно производство е изготвената от началника на РУ – МВР – К. докладна записка, от 03.10.2022 г. до директора на ОД на МВР – С., с която го уведомява за извършена в районното управление проверка по

сигнал от 03.10.2022 г., постъпил на телефон в оперативната дежурна част. Касае се за анонимно обаждане от лице, което е заявило че на същата дата, около 08.00 часа - 08.10 часа синът му е спрял на ул. Л. шосе“, преди влизане в [населено място] от [населено място], от униформени служители, със служебен автомобил [рег.номер на МПС] , марка „С.“, които го уведомили, че заради изпреварване на друго МПС на забранен за това участък от пътя следва да свалят регистрационните табели на автомобила и за да не извършат тези действия, поискали 50 лева, които лицето им дало. Установено е, че сигналът е подаден от Т. Г., а синът му е Б. Г.. Въз основа на проверените твърдения и събраната информация, за които ще стане дума по – долу дисциплинарнонаказващият орган е приел, че след като на същата дата и по същото време старши полицай А. С. В. и старши полицай Х. Х. Г. са изпълнявали служебни задължения и са се намирали в района, В. е приел от Б. Г. 50 лева, за да не извърши задължение по служба. Според текста на обжалваната Заповед № 517з-644/26.01.2023 г. дисциплинарнонаказващият орган е квалифицирал извършеното от А. С. В. дисциплинарно нарушение, по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 4 ЗМВР – „неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР“, а като етични правила, които не са спазени, на стр. първа от заповедта са цитирани тези по т.т. 15, 17, 19, 24, 42, 49 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. Заявено е (на стр. 2 от решението, абзац първи – горе), че деянието е съставомерно по чл. 203, ал. 1, т. 13 ЗМВР, което означава „тежко нарушение на служебната дисциплина, за което се налага дисциплинарно наказание „уволнение“. Очевидно се касае за грешка, тъй като впоследствие на стр. 7 от заповедта деянието е квалифицирано по чл. 200, ал. 1, т. 12 – „нарушаване на етичните правила за поведение на държавните служители в МВР“, за което се налага дисциплинарно наказание „порицание“.

В жалбата срещу заповедта за налагане на дисциплинарното наказание и в писмената защита са изложени доводи за материална и процесуална незаконосъобразност, вкл. за недоказаност на дисциплинарното обвинение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема, че жалбата е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество.

Жалбата е основателна.

Предвид описаните факти и обстоятелства, доказателствата и възраженията на жалбоподателя, Съдът дължи да отговори на въпросите: доказва ли ответникът виновно извършване от страна на младши инспектор А. С. В.- старши полицай в Група „Охранителна Полиция“, РУ – К. вмененото му нарушение на служебната дисциплина, свързано с нарушаване на конкретно дефинираните етични правила; материално и процесуално законосъобразно ли е ангажираната дисциплинарната отговорност.

Видовете дисциплинарни нарушения, представляващи нарушения на служебната дисциплина са дефинирани с разпоредбата на чл. 194, ал. 2 ЗМВР. На жалбоподателя, по същество е вменено нарушение по т. 4 от ал. 2 на чл. 194. Квалификацията на нарушението препраща директно към разпоредбата на чл. 200, ал. 1 ЗМВР, с която са регламентирани конкретните деяния, за извършването на които се налага дисциплинарното наказание „порицание“ – в случая по т. 12. Дисциплинарното обвинение е формулирано точно, макар и не съвсем прецизно. Предвид описанието на деянието конкретно относими за случая са нормите на т. 15, вр. т. 17, б. „а“, т. 19, т. 42, т. 49 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. Тази

непрецизност, вкл. погрешното посочване (цитиране) в началото, на чл. 203, ал. 1, т. 13 ЗМВР не се отразява на законосъобразността на оспорваната заповед, както счита адвокатът – пълномощник на жалбоподателя.

Съдът приема, че дисциплинарното обвинение не е доказано по несъмнен и категоричен начин, по аргумент от разпоредбата на чл. 210, ал. 1 ЗМВР. В тази връзка заповедта съдържа взаимно изключващи се твърдения и заключения, които оставят впечатление, че първоначалното намерение е било да бъде наложено дисциплинарно наказание „уволнение“. Съдът приема, че като краен резултат оспорваната заповед е материално и процесуално незаконосъобразна.

На стр. 2 от заповедта (л. 15 от делото) директорът на ОД на МВР- С. се е ангажирал да приеме (цитати) за „правилно установена следната фактическата обстановка: младши инспектор А. С. В. - старши полицай в група „Охранителна полиция“ ....., на 03.10.2022 г.. в качеството му на длъжностно лице - полицейски орган е приел от лице сума в размер на 50 лева, които не му се следват, за да не извърши действие по служба - да не санкционира лице за установено административно нарушение по Закона за движение по пътищата“. Това заключение, неправилно наречено „фактическа обстановка“ е прието за доказано, след като са описани: данните от получения по телефон сигнал от Т. Г. и твърденията на същия за поискан и даден от сина му Б. Г. подкуп от 50 лева на полицейски служител с име В.; обясненията на полицейските служители А. С. В. и старши полицай Х. Х. Г.; „писмени сведения“ от Б. Г. Т. и Е. Х. Г., за която той и неговият баща твърдят да е пътувала в автомобила. В същото време дисциплинарнаказващият орган, като е възпроизвел показанията на Б. Г. Т. и Е. Х. Г., констатирал противоречия по отношение действията, извършени съответно от Б. Т. и от двамата полицейски служители, и свързани с начина, по който е поискан и получен подкуп. В какво конкретно се изразяват тези противоречия, не е дефинирано в заповедта, а Съдът, след съпоставяне на показанията не открива такива противоречия.

Според твърденията на Б. Т.: „от джипа слязъл униформен полицай, който дошъл до автомобила и поискал документите за проверка; казал, че трябва да напише акт и поканил Б. да слезе от колата и да дойда с него до патрулния автомобил, където стоял другият полицай с име „В.“, видно от служебната табела, налична върху униформата му; другият полицай казал, че за неправилно изпреварване трябва да напише акт за 150 лева и можело да свалят регистрационните табели на колата; В., който до тогава си мълчал казал: „давай отвертката да сваляме номерата“; другият полицай, за когото впоследствие разбрал от баща си, че се казва Г. го попитал, какво ще направи, за да се отблагодари, ако не му свалят номерата; В. за трети път поискал от Г. отвертката, а Г. казал на Б. Г. „ще почерпиш един добър обяд“; Г. отишъл да взема портфейла си от колата и извадил банкнота от петдесет лева, а през това време В. разговарял с братовчедката му Е., която през цялото време седяла на мястото до шофьора в колата, марка „Ф.“, с която пътували; Б. Г. се приближил до Г., който още седял на мястото до шофьора в полицейския джип и му дал банкнота от 50 лева, като през това време и В. се приближил към полицейския джип; Г. взел парите, а В. започнал да пожелава приятен ден и внимателно шофиране, като казал на Г. да не казва на никого, че е дал пари.

От своя страна Е. Х. Г. потвърждава за това, че: на установените дата и място са спрени от полицай, както и че единият от тях казал, че трябва да напише акт, като глобата била около 150-200 лева; полицаят отишъл до патрулния си автомобил, а след

около 5 минути дошъл отново до Фиата и повикал Б. при униформената кола; Б. слязъл и отишъл при полицаия до спрелия отзад униформен джип; другият полицаи, малко по слаб и малко по-млад от този, който е видяла първоначално дошъл при нея и започнал да разговаря на общи теми, все едно е искал да ѝ отклони вниманието; Б. се върнал при лекия автомобил и взел от портмонето си банкнота от 50 лева; полицаият, който се намирал до нея се притеснил и казал на Б. Г. „Не тука бе, момче“, след което отишъл към Б. Г., който се намирал зад лекия автомобил, до патрулния, при първия полицаи; Б. Г. се върнал в колата и потеглил по пътя за [населено място], като казал на Е. Г., че е дал парите на полицаите, защото го заплашили, че ще му свалят регистрационните табели на колата. Твърденията на Б. Г. и тези на Е. Г. по същество потвърждават приетите за доказани и от ответника факти за това, че: на процесните дата и място са били спрени от полицейски служители; жалбоподателят А. В. и колегата му от патрула – полицаи Х. Г. са били там по същото време. Ответникът е оценил показанията (обясненията) на Б. Г. и Е. Г., като „съществено противоречащи“ на тези, на жалбоподателя А. В. и на полицаи Х. Г., но от тази констатация не е направил заключение за недоказаност на дисциплинарното обвинение, по отношение полицаи А. В.. Съдът приема именно това – предявеното на жалбоподателя А. В. дисциплинарно обвинение не се доказва от събраните/проверени по време на дисциплинарното производство гласни доказателства. Установява се и се доказва според Съда, двамата полицейски служители да са се намирали на участъка от пътя, където е спрял за проверка управляваният от Б. Т. лек автомобил. Налице са и доказателства (показанията на Б. Г. и Е. Г.), че са спрени за полицейска проверка от двамата служители. Тези доказателства сочат на обосновано предположение за извършени от двамата полицейски служители неправомерни действия, но ответникът не е установил и доказал съществено значими за дисциплинарното обвинение обстоятелства. Недоказано е това, кой от двамата полицаи „е поискал и/или приел за себе си или за друго облага“, по смисъла на т. 17, б. „а“ от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. В тази връзка, предвид показанията на двамата младежи се налага убеждението, че деянието е извършено не от А. В., а от полицаи Х. Г.. Ответникът не се е ангажирал да разграничи и обоснове (посочи) конкретните действия на полицаи А. В.: дали сам е поискал подкуп и го е приел, или само е поискал а полицаи Г. е приел подкупа. Ангажирането на отговорност за извършено дисциплинарно нарушение от служител на МВР изисква провеждане на обективно и всестранно дисциплинарно разследване, което като краен резултат да доведе до събиране на годни и убедителни доказателства. Тежестта да установи и докаже дисциплинарното обвинение е на наказващия административен орган. Съдът приема, че дисциплинарното обвинение не е доказано по несъмнен начин от страна на ответника (чл. 170, ал. 1 АПК) и оспорената заповед не съдържа мотиви, от които да се разбере, защо е прието еднозначно, че с деянията си полицаи А. В. е нарушил етичните правила, цитирани в същата заповед.

В заключение, предвид изложените мотиви издадената от директора на Областна дирекция на МВР – С. Заповед № 517з-644/26.01.2023 г. представлява незаконосъобразен индивидуален административен акт и подлежи на отмяна.

Този изход на спора определя като основателна (чл. 143, ал. 1 АПК) претенцията на жалбоподателя за възстановяване разносните му водене на делото – държавна такса и адвокатско възнаграждение. С представените от адвоката доказателства се установява платено адвокатско възнаграждение, в размер на 800 лева, което, предвид чл. 8, ал. 2,

т. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения не се явява прекомерно, с оглед чл. 78, ал. 5 ГПК.

Водим от изложените мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, чл. 143, ал. 1 АПК, чл. 211, изр. трето ЗМВР, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата, вх. № 5928/13.02.2023 г. от името на А. С. В. издадената от директора на Областна дирекция на МВР-С. ЗАПОВЕД № 517з-644/26.01.2023 г.

ОСЪЖДА ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ НА МВР - С. да възстанови на А. С. В. – ЕГН: [ЕГН] разноските за водене на делото и възнаграждението за адвокат, в размер на общо 810 лв. (осемстотин и десет лева).

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

СЪДИЯ: